Ἀριθ. 3. 1 Ἰουνίου 1921

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ
ΜΕΤΑΦΥΣΙΚΗ & ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ
Ὁδὸς Ναυαρίνου 12
ΑΘΗΝΑΙ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ & ΕΚΔΟΤΗΣ : Α. ΧΑΤΖΗΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

ΕΟΝ
REVUE BI-MENSUELLE METAPHYSIQUE ET PHILOSOPHIQUE
12, Rue Navarin, Athènes

Editeur—Directeur : A. HADJIAPOSTOLOU

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ :

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ ΛΕΠΤΑ 50

Πιστεύω εἰς τὴν Ἀναλλοίωτον Δικαιοσύνην ἥτις καθοδηγεῖ τοὺς συνειδητοὺς κόσμους καὶ διευθύνει τοὺς ἀσυνειδήτους. ΡΕΑ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ
ΜΕΤΑΦΥΣΙΚΗ & ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ
Ὁδὸς Ναυαρίνου 12
ΑΘΗΝΑΙ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ & ΕΚΔΟΤΗΣ: **Α. ΧΑΤΖΗΑΠΟΣΤΟΛΟΥ**

Τὰ χειρόγραφα δημοσιευόμενα δὲν ἐπιστρέφονται	**ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ** *Ἐσωτερικοῦ δραχ. 12.—* *Αἰγύπτου Γ. Δ. 50.—* *Ἀμερικῆς Δολ. 2.50*	*Αἱ ἐπιστολαὶ ἐν γένει πρὸς τὴν διεύθυνσιν*

ΤΑ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΣΦΙΓΓΟΣ

Περίεργος ἀποκάλυψις τοῦ ἀστρικοῦ ἀποτυπώματός των, ὡς ταῦτα ἐγένοντο 3500 ἔτη πρὸ Χριστοῦ.

Δημοσιεύοντες κατωτέρω τὴν ἀποκάλυψιν τοῦ ἀστρικοῦ ἀποτυπώματος τῶν ἀποκαλυπτηρίων τῆς Σφιγγός, κρίνομεν ὠφέλιμον νὰ σημειώσωμεν τὰ ἑξῆς.

Πρόκειται περὶ τῆς Σφιγγὸς τῶν Πυραμίδων τῆς Γκίζας, ὀλίγας ὥρας ἔξω τοῦ Καΐρου, πρὸς τὴν ἔρημον Σαχάραν. Ἡ Σφὶγξ κεῖται πλησίον τῆς Πυραμίδος τοῦ Χέοπος, ἔχουσα τὴν μορφὴν ἐστραμμένην πρὸς τὰ ἀραιὰ ἐρείπια τῆς Μέμφιδος. Ὁ παλαιότατος οὗτος συμβολισμός, ἀποτελούμενος ἐκ κορμοῦ ἀνδρὸς σχήματος πτερωτοῦ λέοντος, ἔχει μῆκος 39 μέτρων καὶ ὕψος 17. Ἀρχαιότερον τὸ ὕψος του ἦτο πλέον τῶν 50 μέτρων, σύγκειται δὲ ἐξ ἑνὸς καὶ μόνου λίθου. Λόγῳ τῆς πληθύος τῆς ἄμμου, ἡ Σφὶγξ φαίνεται ὁλονὲν πνιγομένη ἐντὸς αὐτῆς, τοσοῦτον μᾶλλον καθόσον σημειοῦται ἀρκετὴ κατωφέρεια εἰς τὸ μέρος τοῦτο, σχετικῶς

πρὸς τὴν ἄνωθεν αὐτῆς Πυραμίδα τοῦ Χέοπος. Παραπλεύρως καὶ ὡς ἐὰν νὰ εἶνε ὑπόγειος, σώζεται ναός τις τῶν Αἰγυπτίων, ἐκ γρανίτου. Ἡ παράδοσις ἀναφέρει ὅτι ἡ Σφίγξ, εἶχε μετὰ τοσαύτης τέχνης λαξευθῆ ὥστε, ὅταν ἡ πρώτη ἀκτὶς τοῦ ἡλίου ἔπιπτε ἐπ' αὐτῆς, ἤνοιγε τοὺς ὀφθαλμούς της νωχελῶς, διακόπτουσα τὸν νυκτερινὸν ὕπνον της. Φαίνεται ὅτι οἱ ἀρχαῖοι ἐγνώριζον περισσότερα μυστικὰ τῆς Τέχνης καὶ κατώρθωναν, ὑπολογίζοντες ἀκριβῶς τὴν ἀκτῖνα τοῦ ἡλίου ἅμα τῇ ἀνατολῇ του, νὰ προκαλῶσι τοιαύτας ὀφθαλμαπάτας.

Ποία ἕλξις διὰ τὸν θερμὸν θαυμαστὴν τῆς ζωγραφικῆς, ἓν ὡραῖον τοπεῖον; Ποία ἕλξις εἰς τὴν ρέμβην ποιητοῦ, ἓν ὡραῖον πρόσωπον παρθένου; Ἡ ἰδία ἕλξις διὰ τοὺς τόπους τούτους τῆς σιωπῆς, τῆς εἰρήνης καὶ τῆς γαλήνης ἐγεννήθη ἐν ἐμοί, ἀφ' ἧς ἡμέρας διέκρινα τὰ ὑπέρτατα ἄγνωστα μυστήρια, νὰ ἐπαναλαμβάνωνται ἀκόμη, ὑπὸ τοὺς σκοτεινοὺς τούτους θόλους τῶν ἱερῶν τόπων τῶν Πυραμίδων. Πλήρης ἀνυπομονησίας, διηυθύνην, μίαν εἰσέτι φοράν, εἰς τοὺς ἱεροὺς τούτους τόπους, ἐβάδισα ὡς κλέπτης διὰ μέσου τῶν ἐρειπίων, ἐκ φόβου μήπως καταληφθῶ εἰς τὸ ἔργον μου ὑπὸ τῶν ἐξ ἀσεβείας ἴσως περιπλανωμένων ὑπάρξεων καὶ ἀσθμαίνων καὶ πλήρης συγκινήσεως, ἔφθασα εἰς τὸ ὑπόγειόν μου, γεμᾶτος μαγικῶν ὀνείρων.

Ὁ ἀόρατος ὁδηγός μου ἦτο ἤδη ἐκεῖ, ἀναμένων τὴν ἄφιξίν μου. Μόλις εἰσῆλθον, τὸν παρετήρησα ὄρθιον ἐνώπιόν μου καὶ ἀποτείνων μοι χαιρετισμόν, μοῦ εἶπε.

— Διατί ἤργησες εἰς τὸ προσκύνημά σου, ὦ Δῶρε;

— Ἐδίσταζα, τοῦ εἶπον, σκεπτόμενος τὴν πρᾶξιν μου καὶ φοβούμενος τὴν ἀσέβειάν μου, νὰ ἔρχωμαι καθ' ἕκαστον λεπτόν, φέρων μετ' ἐμοῦ, ἐν τῷ μέσῳ τῶν καθαρῶν τούτων τόπων, τὴν ἀκαθαρσίαν καὶ τὸν ρύπον ἀνθρώπου ἁμαρτωλοῦ.

— Οἱ τόποι οὗτοι καθαγιάζουν τὴν ὕπαρξιν καὶ μὴ ἔχεις κανένα φόβον καὶ κανένα δισταγμόν, ἦτο ἡ ἀπάντησις.

Ἐκάθισα εἰς τὴν συνήθη μου θέσιν, ἐν ὅσῳ τό ἀνώτερον πνεῦμα, ἐγκαταλεῖψαν με διά τινας στιγμάς, ἐπανῆλθεν διὰ νὰ μὲ συμπαραλάβῃ, μὲ τὴν ἑλκτικὴν αὐτοῦ δύναμιν, εἰς τὰ μυστηριώδη πεδία.

Εἰς δοθεῖσαν διαταγήν του, ἠγέρθην καὶ τὸ ἠκολούθησα. Ἐξήλθομεν τῆς μικρᾶς Πυραμῖδος καὶ ἐξεπλάγην ἐκ τῆς νέας θέας, ἥτις παρουσιασθη πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου.

Τὸ ἀπέραντον στρῶμα τῆς ἄμμου εἶχεν ἐξαφανισθεῖ καὶ κανονικοὶ δρόμοι ἐξετείνοντο, κεκοσμημένοι δι' αὐστηρῶν μνημείων, εἰς τὴν θέσιν τῶν ἐρειπίων. Τὰ πάντα εἶχον τὴν θέαν πόλεως.

Πρὸς ἀνατολάς, ὑπέρυθρον χρῶμα, ἀνήγγελλεν τὴν μετ' ὀλίγον ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου. Ἀπέναντί μας καὶ ἐντὸς σκοτεινοῦ χρώ-

ματος, ἠρθοῦτο ἡ Πυραμὶς τοῦ Μενκάουρα, κεκαλυμμένη διὰ λείου στρώματος γρανίτου, ἐπὶ τοῦ διαφράγματος τῆς ὁποίας, πλατεῖα καὶ βαθεῖα ἱερογλυφικὴ ἐπιγραφή, ἔδιδε εἰς τὸν σωρὸν αὐτὸν τῶν λίθων, θέαν ἐπιβλητικῆς Σοφίας.

Ἐπλευρίσαμεν τὴν ἐν λόγῳ Πυραμῖδα καὶ εὐρεῖα ὁδός, ἐφάνη ὑπὸ τὰ βήματά μας, κλίνουσα πρὸς ἀνατολάς.

Κατηυθύνθημεν εἰς τὸν δρόμον τοῦτον, συναντῶντες ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἄλλους διαβάτας, συντρόφους τοῦ ἰδίου ταξειδίου, νέους καὶ γέροντας, ἐνδεδυμένους μὲ τὸ ἀρχαῖον ἔνδυμα, τὸ ὁποῖον συναντῶμεν σήμερον κεχαραγμένον ἐπὶ τῶν βαρέων καὶ σιωπηλῶν λίθων·

— Ποῦ πηγαίνομεν ; ἐρωτῶ τὸν ὁδηγόν μου.

— Σήμερον, μοῦ ἀπαντᾷ, συντελεῖται ἓν τῶν μεγαλυτέρων μυστηρίων, τὸ ὁποῖον θὰ σημειώσῃ σταθμόν, εἰς τὴν ἀνθρωπίνην σκέψιν, καὶ τὸ μυστήριον τοῦτο, θὰ παραμείνῃ ἄγρυπνος καὶ σιωπηλὸς ὁδηγός, τῶν μυστηριωδῶν μαρτύρων.

Ἐφθάσαμεν εἰς μίαν συγκέντρωσιν ἀνθρώπων, ἥτις ὁλονὲν ἐξηφανίζετο, εἰσερχομένη εἰς ὑπόγειον Ναόν.

Μόλις μᾶς εἶδον μᾶς ἔκαμαν θέσιν καὶ διήλθομεν, κατὰ τὴν εἴσοδόν μου δὲ εἰς τὸν Ναόν, ἐξεπλάγην ἐκ θεάματος θαυμασίου.

Εἷς διάδρομος παρουσιάσθη εἰς τὰ βλέμματά μου, στολισμένος κατὰ τὰ ἄκρα ἀπὸ μεγαλοπρεπεῖς στήλας. Αἱ στῆλαι αὗται, ἦσαν ἐνδεδυμέναι διὰ πλακῶν χρυσοῦ, ἐπὶ τῶν ὁποίων εἶχεν χαραχθῆ ἡ εἰκὼν διαφόρων θεοτήτων, μετὰ ἐπεξηγηματικῶν ἐπιγραφῶν. Εἰς τὸ βάθος τοῦ διαδρόμου τούτου, μία θύρα πλήρης πλακῶν χρυσοῦ ἦτο κλειστὴ καὶ δύο φύλακες εἶχον τοποθετηθεῖ, διὰ νὰ ἐμποδίσωσιν πάντα θέλοντα νὰ εἰσέλθῃ. Ἐπλησιάσαμεν καὶ τὸ ἀνώτερον πνεῦμα ποῦ μὲ ὡδήγει ἔκαμε μυστηριῶδες τι σημεῖον. Οἱ φύλακες ἤνοιξαν τὴν θύραν καὶ ὑπεχώρησαν, ἀφίνοντες εἰς ἡμᾶς τὴν δίοδον ἐλευθέραν.

Ἡ ὕπαρξίς μου εἰς τὴν θέαν τοῦ μυστηριώδους τούτου καταφυγείου διηγέρθη, ἡ ἐξαφθεῖσα φαντασία μου προησθάνετο ἤδη θαυμάσια ἄγνωστα μεγαλεῖα.

Ὅταν εἶδον τὴν θύραν ἀνοιγομένην, ἔσπευσα μὲ χαρὰν νὰ ἴδω, νὰ μάθω καὶ νὰ γευθῶ, πλησίον τῶν σοφῶν τοῦ παρελθόντος, τὴν ἡδονικὴν ἀμβροσίαν τῆς μεγάλης ἀληθείας. Ἦτο ὁ μέγας Ναὸς τοῦ Ἀμμὼν-Ρά. Εἰς τὸν Ναὸν τοῦτον κανεὶς δὲν ἠδύνατο νὰ ἔλθῃ εἰς ἐπαφήν, οὔτε νὰ παραστῇ κατὰ τὴν λατρείαν τῆς θεότητος, εἰμὴ μόνον οἱ ἐκλεκτοί. Διήλθομεν τρεῖς διαδρόμους κεκοσμημένους διὰ παντὸς εἴδους μυστηριωδῶν συμβόλων καὶ ἐσταματήσαμεν πρὸ δευτέρας θύρας μεγαλυτέρας καὶ ἐπιβλητικῆς, διὰ τοῦ σοβαροῦ χρωματισμοῦ της. Οἱ φύλακες ἐκεῖ ἦσαν τέσσαρες, οἵτινες, διὰ προσηλωμένων βλεμμάτων, προσεπάθουν νὰ μαντεύσουν τὰς πλέον μυχίας σκέψεις μας. Καὶ ἕτερον κρυφὸν σημεῖον τοῦ ὁδηγοῦ μου, μᾶς ἤνοιξε τὴν δίοδον καὶ εἰσήλθομεν

εἰς μίαν ἀχανῆ αἴθουσαν, θαυμασίως κεκοσμημένην, εἰς τὸ βάθος τῆς ὁποίας ὠρθοῦτο ἐπιβλητικῶς, τὸ ἐξ ἀλαβάστρου ἄγαλμα τῆς λατρευομένης Θεότητος. Ἐπὶ χρυσῶν σφαιρῶν, εἶχον ἀποτυπωθεῖ οἱ ἀστερισμοὶ τῶν οὐρανίων ζωδιακῶν. Κάτωθεν ἑκάστου ἀστερισμοῦ, ὑπῆρχεν εἷς θρόνος κατειλημμένος ὑπὸ ἑνός μεγάλου Ἱεροφάντου. Εἰς τὸ κέτρον τῆς αἰθούσης, ἦτο ἐστρωμένος μέγας χρυσοκέντητος τάπης, διήκων μέχρι τῶν ποδῶν τοῦ θείου ἀγάλματος. Δώδεκα τριποδικοὶ χρυσοῖ βωμοί, πέριξ τοῦ ἀγάλματος, ἀνέδιδον τὰ ἐκλεκτότερα καὶ ἡδονικώτερα ἀρώματα, εἰς ὅλον τὸν Ναόν.

Πρὸ τοῦ μεγαλοπρεποῦς τούτου θεάματος, ἠσθάνθην τὸν ἑαυτόν μου τόσον μικρὸν καὶ τόσον ἐλάχιστον, ὥστε ἡ ὕπαρξίς μου ἐμηδενίζετο, ἐχάνετο καὶ ἀνεμιγνύετο εἰς τὸ περιβάλον.

Ἐν τούτοις, ἡ παρουσία μας ἐτιμήθη καὶ εἷς μέγας Ἱεροφάντης κατῆλθε τοῦ θρόνου του καὶ μᾶς προσέφερε προητοιμασμένην θέσιν, πλησίον τοῦ μεγάλου βωμοῦ τῆς Θεότητος.

Κατόπιν ὁ ἴδιος οὗτος Ἱεροφάντης, ἐπροχώρησε πρὸς τὴν εἴσοδον, ἔκλεισε τὴν θύραν καὶ τὴν ἠσφάλισε διὰ χρυσῆς ἀλύσσου καὶ δώδεκα ἀλεπαλλήλων παραπετασμάτων. Ἀκολούθως, ἐπιστρέφων, ἐπροχώρησιν πρὸς τοὺς ἄλλους Ἱεραφάντας καὶ τοὺς διέταξε νὰ ἀποκαλυφθῶσι καὶ νὰ προφέρωσι τὸ ὄνομα τῆς διακρίσεώς των.

Οἱ δώδεκα Ἱεροφάνται, φύλακες τῶν δώδεκα οὐρανίων ἀστερισμῶν, ἐπρόφεραν ἕκαστος χωριστὰ εἰς τὸ οὖς τοῦ ἀρχηγοῦ των τὴν ἰδιότητά των, μετὰ δὲ τὸν τελευταῖον, ὁ Μέγας Διδάσκαλος, ἐπροχώρησε εἰς τὸ κέντρον τῆς αἰθούσης καὶ ἐκτύπησε τὰς χεῖρας του τρεῖς φοράς. Ἀμέσως, μία γλυκεῖα καὶ ἁρμονικὴ μουσικὴ ἐγέμισε τὸν ἀέρα καὶ ἡ ἡδονή της, συνεχωνεύθη πρὸς τὴν ἡδονὴν τῶν ἀρωμάτων.

Πάντες εἰς στάσιν διανοητικῆς συγκεντρώσεως, ἤκουον τοὺς μυστηριώδης τούτους τόνους, ὡς ἐὰν νὰ ἤθελον νὰ ἀνυψώσουν τὸ πνεῦμά των, πρὸς τὰς ἱερὰς σφαίρας. Ὅταν ἐγένετο σιωπή, ὁ Μέγας Διδάσκαλος, κατελθὼν τοῦ Θρόνου του, διὰ σοβαροῦ καὶ βραδέως βήματος, ἐπροχώρησε πρὸς τὸ ἄγαλμα τῆς Θεότητος, ὕψωσε τοὺς βραχίονας, ἐγονυπέτησε καὶ ἔκλινε τὴν κεφαλήν. Κατόπιν, ἔλαβε μικρὰν ῥάβδον καὶ στρέφων πρὸς ἀνατολάς, πρὸς τὰς γρανιτώδης πλάκας, διέγραψε παμμεγέθη κύκλον, προφέρων μυστικοὺς λόγους.

Ἀπὸ τὸ ἄκρον τῆς ῥάβδου του, ἀπεσπῶντο φλόγες καὶ ὅταν ἐτελείωσεν, ἐκάλεσε τοὺς ἄλλους Ἱεροφάντας νὰ τὸν βοηθήσωσιν. Ἐκάθισε εἰς τὸ κέντρον τοῦ κύκλου, πέριξ τοῦ ὁποίου ἔλαβον θέσιν οἱ δώδεκα Ἱεροφάνται καὶ ὁ Μέγας Διδάσκαλος, διὰ φωνῆς μεμετρημένης, τοῖς ὡμίλησεν καὶ τοῖς εἶπε τὰ ἑπόμενα :

«Διδάσκαλοι καὶ ἀδελφοὶ ἐν πνεύματι, ἄξιοι κάτοχοι τῆς κλει-

δὸς τῆς Ζωῆς, ἐγώ, Ἑρμῆς ὁ Τρισμέγιστος κατ' ἀνωτέραν ἔμπνευσιν, ἔλαβον τὸ μυστικὸν καὶ τὴν ἀποκάλυψιν τοῦ Μεγάλου Προβλήματος. Σήμερον, ἡμέραν ἐπίσημον διὰ τοὺς σοφοὺς τῆς Αἰγύπτου, ἡμέραν λαμπρὰν διὰ τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα, ἡμέραν δόξης διὰ τὸν Ὑπέρτατον Ὄσιριν, σήμερον, λέγω, ἔλαβον διαταγὴν νὰ κοινοποιήσω εἰς σᾶς, τοὺς ἐκλεκτοὺς καὶ ἀξίους, τὴν μεγάλην ταύτην ἀποκάλυψιν, τοῦ ὅ,τι ὁ ἄνθρωπος ἠδυνήθη νὰ μάθη, τοῦ ὅ,τι δύναται καὶ θὰ δυνηθῇ νὰ μάθῃ, ἐπὶ τοῦ μεγάλου μυστηρίου τὸ ὁποῖον κρύπτεται πέραν τῶν δώδεκα οὐρανίων διαχωρισμάτων.

«Ἡ μονὰς ὑπῆρξε πάντοτε ἡ ἀφετηρία, πάσης φιλοσοφικῆς βάσεως τῆς ἀληθείας. Ἐπὶ τῆς μονάδος, ἐστηρίχθησαν πάντα τὰ συστήματα καὶ πᾶσαι αἱ μυστικαὶ ἀπόρροιαι. Ἡ Ἀλήθεια δὲν ἤλλαξε ποσῶς καὶ ἡ μονάς, μένει πάντοτε ἡ ἀδιάσειστος βάσις, παντὸς μυστηρίου, ἀπὸ ταύτης ἐκπορευομένου.

«Ἀνέκαθεν, οἱ σοφοὶ πρόγονοί μας, οἱ ἄξιοι πνευματικοὶ πατέρες ἡμῶν, ἐκ τῆς μονάδος ἐξήγαγον τὰ φιλοσοφικὰ αὐτῶν συμπεράσματα καὶ τὴν μονάδα ἔλαβον ὡς γνώμονα τῆς πρακτικῆς αὐτῶν ἐφαρμογῆς. Διὰ τὰς μεταφυσικὰς ταύτας πράξεις, ἐκ τῆς μονάδος καὶ διὰ τῶν πολλαπλῶν αὐτῆς ἐκδηλώσεων, ἐξήγαγον τὴν μεγάλην δύναμιν καὶ ἐκ τῆς ποικιλίας καὶ πολλαπλότητος ταύτης, ἀπέκτησαν τὴν ὑπερτάτην ἰσχὺν καὶ ἵδρυσαν καὶ ἔδωσαν εἰς τὸ μέλλον, τὴν ἱερὰν ἐπιστήμην τοῦ ἀνθρώπου.

(Τὸ τέλος εἰς τὸ προσεχές)

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΚΑΙ ΑΛΗΘΕΙΑ

Ὁ γιατρός, στὴν ἐξώθυρα τοῦ σπητιοῦ ποῦ εἶχε κάνει τὴν ἐπίσκεψί του, σκούπιζε τὸν ἱδρῶτά του. Χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ στὸν χαιρετισμό μου, μὲ ἐπῆρε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ σὰν νἄθελε νὰ ξαλαφρώσῃ ἀπὸ κάτι πολὺ βαρύ, ἄρχισε:

— Τὰ χείλη σου μ' ἐχαιρέτησαν, μὰ τὰ μάτια σου, μ' ἐρώτησαν τί ἔχω καὶ ἵδρωσα ἔτσι, ἐνῷ ζέστη δὲν ἄρχισε ἀκόμη. Ἵδρωσα, ἀγαπητέ μου, ἀπὸ ἀγωνία, ἀπὸ ἀγωνία τὴν ὁποίαν ἐπροτίμησα νὰ δοκιμάσω ἐγώ, γιὰ νὰ μὴ δοκιμάσουν ἐκεῖνοι ἐπάνω καὶ τὸ ἄρρωστό τους παιδί! Εἶνε μιὰ ἀγωνία, ποῦ τὴν δοκιμάζω συχνὰ καὶ δὲν μπορῶ νὰ τὴ συνηθίσω, γιατὶ προέρχεται ἀπὸ ψέμμα. Μάθε ἕνα πρᾶμμα, ποῦ ἴσως νὰ μὴ τὸ ξέρῃς. Ἀπὸ τὸν καιρὸ ποῦ ἐξασκῶ τὸ ἐπάγγελμα — κάμποσα χρόνια — δὲν ἐξήτασα ἀσθενῆ, ποῦ νὰ ἔχῃ τὸ θάρρος νὰ ἀκούσῃ τὴν ἀρρώστεια του καὶ τὲς συνέπειές της. Βρίσκομαι πολλὲς φορὲς σὲ περιπτώσεις, ποῦ προμηνύουν θάνατο κα' γὼ λαμβάνω κρυφὰ τὰ μέτρα μου, ἐνῷ εἰς

τοὺς ἐνδιαφερομένους, ἐξαντλῶ ὅλο μου τὸ στερεότυπο λεξιλόγιο «δὲν εἶνε τίποτε, ἆ! περαστικό, μὴ ἀνησυχεῖτε, μόνο μιὰ βδομάδα θὰ ὑποφέρῃ, εἶνε ἐπιδημία, τὸ ι ἔρασα καὶ γώ.» Αὐτὸ πάρα πολὺ μὲ στενοχωρεῖ, γιατὶ ἡ ἰδία ἐπιστήμη μου, δὲν μοῦ ἐπιτρέπει τὴν ψευτιά. Καὶ ὅμως τὴν λέω χρόνια τώρα, ὅπως σοῦ εἶπα καὶ ἀκόμη πληρώνουμαι γι' αὐτήν. Ὁ κόσμος, θαρρεῖ πῶς μᾶς πληρώνει γιὰ τὰ γιατρικὰ ποῦ δίνουμε, μὰ ἐγὼ καταβάλω πολὺ ἀνώτερο κόπο ἀπὸ τὴν διάγνωσί μου καὶ τὸ γράψιμο τῆς συνταγῆς, προσπαθῶν νὰ καθησυχάσω τὸν ἀσθενῆ καὶ τοὺς οἰκείους του, μὲ ψέμματα. Εἶνε, φίλε μου ἀπελπισία. Πήγαινε τώρα νὰ πῇς στοὺς γονεῖς τοῦ παιδιοῦ ποῦ ἐπεσκέφθηκα, πῶς τὸ παιδί τους, τὸ περιμένει ἴσως ὁ θάνατος. Ὁ Σατωμπριὰν εἶπε, πῶς ὁ ἥλιος καὶ ὁ θάνατος δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ κυτταχθοῦν ἀσκαρδαμυκτεί. Ἔστω. Ἀλλὰ τὸ μάτι μας τὸ ὡπλίσαμε μὲ ἕνα φακὸ καὶ εἴδαμε τὸν ἥλιο, δὲν εἶνε, ἆρά γε, δυνατὸ, νὰ ὁπλίσουμε μὲ κἄτι ἀνάλογο τὴν ψυχή μας, ὥστε νὰ μπορῇ νὰ ἰδῇ τὸν θάνατο;

Καὶ ὁ γιατρὸς φεύγοντας μοῦ ἄφηνε τὴν ἐντύπωσι πῶς μιλοῦσε σὰν καλός... γιατρός.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΦΡΑΝΤΖΑΣ

CAMILLE FLAMMARION

ΑΙ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΣΤΙΓΜΗΝ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὁ Πρόεδρος τῆς Δενδροκομικῆς Ἑταιρίας, τοῦ διαμερίσματος τοῦ Ἐτάμπ. κ. Μ. Α. Μπλαβέ, ὅστις ἐμελέτησε τὴν ἐπήρειαν τοῦ χρωματισμένου φωτὸς ἐπὶ τῆς βλαστήσεως, διὰ πειραμάτων ἀναλόγων πρὸς ὅσα ἔκαμα καὶ ἐγὼ, ἄλλοτε, εἰς τὸ ἀστεροσκοπεῖον τοῦ Ζουβιζύ, μοῦ ἀνεκοίνωσε τὴν κατωτέρω παρατήρησίν του, πιστοποιουμένην ὑπὸ τεσσάρων αὐτοπτῶν καὶ αὐτηκόων μαρτύρων καὶ τῆς ὁποίας ἡ διήγησις, προεκάλει, ὡς ἦτο ἑπόμενον, ἀτελειώτους γέλωτας, εἰς τοὺς ἀκροατὰς εἰς τοὺς ὁποίους τὴν ἀφηγεῖτο.

Ἡ ἐκδήλωσις αὕτη δύναται νὰ λάβῃ θέσιν, μετὰ τὴν προηγηθεῖσαν τοῦ Ἀλεξάνδρου Δουμᾶ.

«Ἤμην εἰς τὸ κολλέγιον τοῦ Σάνς, εἰς ἡλικίαν δεκαὲξ ἐτῶν, ὅταν ἔλαβα ἐπιστολὴν παρὰ τῆς ἀδελφῆς μου, ἥτις κατῴκει εἰς τὸ Ἐτάμπ, μετὰ τοῦ πατρός μου, τῆς μητρός μου καὶ τῆς ὑπηρετρίας.

»Ἡ μήτηρ μου τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ὑπέφερε παρὰ πολύ,

»Νύκτα τινα, ὁ κώδων, τοῦ ὁποίου τὸ νῆμα ἀρχόμενον ἀπὸ τοῦ δωματίου εἰς τὸ ὁποῖον ἐκοιμῶντο οἱ γονεῖς μου, κατέληγε εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα, ὅπου τὸ δωμάτιον τῆς ὑπηρετρίας, ὁ κώδων οὗτος, ἤρχισε νὰ κτυπᾷ δυνατά.

»Ἡ ἀδελφή μου, κοιμωμένη παραπλεύρως τοῦ δωματίου τῆς ὑπηρετρίας, ἔσπευσε νὰ εὕρῃ ταύτην καὶ ἐσπευσμένως καὶ αἱ δύο, κατέβησαν διὰ νὰ πληροφορηθῶσιν, ἐὰν ἡ μήτηρ μου ἦτο ἀσθενὴς καὶ διατί ἐκτύπα.

»Ὁ πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ τοὺς ἀπήντησαν ὅτι εἶχον ὀνειρευθῇ καὶ ὅτι κανεὶς δὲν ἐκτύπησε τὸν κώδωνα.

»Τὴν ἰδίαν στιγμὴν ἄλλος κωδωνισμὸς ἠκούσθη.

»Ὁ πατήρ μου, ταυτοχρόνως, ἐπήδησεν ἐκ τῆς κλίνης του.

»Τὸ νῆμα καὶ ὁ κώδων, ἐκινοῦντο ἀκόμη καὶ ἡ ὑπηρέτρια κάμνουσα τὴν γενναίαν, ἐφώναξε· «Κτύπα, κτύπα, ὅσο θέλεις, δὲν μὲ φοβίζεις».

»Ὑπῆρχον τέσσαρες μάρτυρες, εἶχαν καλῶς ἐξυπνήσει καὶ τίποτε δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ θέσῃ εἰς κίνησιν τὸν κώδωνα, πλὴν προσώπου τινος εὑρισκομένου εἰς τὸν συζυγικὸν κοιτῶνα. Κατόπιν, ἐπανῆλθεν ἡ τάξις. Ὁ πατήρ μου, πρὶν κοιμηθῇ πάλιν ἐκύταξε τὸ ἐκκρεμές. Ἡ ὥρα ἦτο 2 1]2 π. μ. Τὴν μεθεπομένην, ἔλαβεν ἐπιστολὴν ἐκ Παρισίων, δι' ἧς τῷ ἀνηγγέλλετο ὁ θάνατος συγγενοῦς του τινός.

»Θέλων ἐν τούτοις νὰ ἐξετάσῃ ἂν ὑπῆρχε σύμπτωσίς τις μεταξὺ τοῦ κωδωνισμοῦ καὶ τοῦ θανάτου, ἔγραψε καὶ ἔλαβεν ἀμέσως ἀπάντησιν ὅτι, τὴν ἰδίαν ἀκριβῶς ὥραν, τὴν ἰδίαν ἀκριβῶς νύκτα, συνέβη καὶ ὁ θάνατος τοῦ συγγενοῦς του, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον τὸν ἔκαμε νὰ ἀναφωνήσῃ· «Δὲν ἐτελειώσαμε λοιπόν ;»

»Ὁ πατήρ μου δὲν ἦτο θεοσεβής, ἀλλὰ εἶχε πνευματιστικάς τινας πεποιθήσεις. Ἡ μήτηρ μου ἐπίστευε, χωρὶς θρησκομανίαν.

»Σᾶς παραδίδω τὸ γεγονὸς τοῦτο λίαν ἐξηκριβωμένον, ὡς λίαν ἀξιοσημείωτον καὶ ἀναγκαῖον νὰ περιέλθῃ εἰς γνῶσίν σας. Ὠθοῦμαι, ὅπως καὶ σεῖς, νὰ ὑποκλιθῶ ταπεινῶς, πρὸ τῶν ἀνεξηγήτων τούτων συμπτώσεων καὶ θὰ ἤμην εὐτυχής, ἐὰν ἡ παρατήρησις αὕτη, ἠδύνατο νὰ σᾶς βοηθήσῃ καὶ σᾶς ὁδηγήσῃ εἰς τὴν λύσιν.

Α. Μπλαβέ, εἰς Ἐτάμπ.

Δὲν εἶνε λοιπὸν ἀμφίβολον ὅτι ὁ κώδων ἐκτύπησε, ὅτι ἐκινήθη παρὰ γνωστῆς τινος αἰτίας καὶ ὅτι ἡ κίνησις αὕτη ἠκούσθη καὶ ἐγένετο ἀντιληπτή. Δὲν εἶνε ἐπίσης ἀμφίβολον ὅτι, ἡ κίνησις αὕτη, εἶχε σχέσιν πρὸς ἕνα θάνατον. Αἱ ἐκδηλώσεις αὗται, διακρίνονται εἰς δύο κυρίας κατηγορίας, λίαν διακεκριμένας. Αἱ μὲν εἶνε ἀντικειμενικαί, αἱ δὲ ὑποκειμενικαί. Αἱ πρῶται εἶνε φυσικαί, μηχανικαὶ ἢ ὑλικαὶ ἐξωτερικαὶ ἀντιλήψεις, αἱ ἄλλαι εἶνε ἐσωτερικαὶ διαισθήσεις. Εἰς τὸ προαναφερθὲν παράδειγμα,

ἐθεάθη ὁ κώδων εἰς κίνησιν. Συνεπῶς, τὸ γεγονὸς ἀνήκει εἰς τὴν πρώτην κατηγορίαν. Τὸ συμπέρασμα εἶνε ὅτι, μία δύναμις ψυχική, δύναται νὰ ἐνεργήσῃ ἐξ ἀποστάσεως ἐπὶ τῆς ὕλης. Τοῦτο, *τὸ γνωρίζομεν καὶ ἄλλως, ἀπὸ μακροχρόνιον καὶ πολυποίκιλον πεῖραν.* Εἶνε λοιπὸν βεβαίωσις τῶν ὅσων γνωρίζομεν ἤδη.

Τώρα, τὸ δίδον τὴν κίνησιν αἴτιον, προέρχεται ἀπὸ ζῶντα ἢ τεθνεῶτα; Τίποτε δὲν ἀποδεικνύει ὅτι ὁ συγγενὴς οὗτος ἀπέθανε, ὅταν ἠκούσθη ὁ κώδων. Ἠδύνατο ἴσως νὰ εὑρίσκετο μεταξύ μας ἀκόμη.

Κατέχω ἀρκετὸν ἀριθμὸν ἀναλόγων παρατηρήσεων καὶ μεταξὺ τῶν ἄλλων, μίαν γενομένην εἰς τὸ Νιὸρ καὶ ἥτις συνίσταται εἰς ἀνεξήγητον κτύπημα κώδωνος, συμπῖπτον μὲ τὸν θάνατον γείτονός τινος, ἥτις εἶχε ἐκδηλώσει πολλάκις τὴν ἐπιθυμίαν, νὰ ἐνταφιασθῇ παρὰ τοῦ προσώπου, τὸ ὁποῖον ἐκλήθη διὰ τοῦ κώδωνος. Δηλαδὴ ἔχομεν κωδωνισμόν, κατὰ τὴν στιγμὴν τοῦ θανάτου.

Τὸ εἶδος τοῦτο τῆς διὰ κωδωνισμοῦ εἰδοποιήσεως θανάτου τινος, δὲν εἶνε σπάνιον. Παρατηροῦνται εἰς ὅλας τὰς χώρας καὶ ὅλας τὰς ἐποχάς. Μᾶς κάμουν νὰ σκεφθῶμεν τὰς ἰδιοτροπίας τοῦ κεραυνοῦ, πρὸς τὰς ὁποίας παρουσιάζουν ἰδιαιτέρας ἀναλογίας. Ἀλλὰ ἡ ψυχικὴ ἄγνοια, εἶνε ἐξ ἴσου γενικὴ εἰς τὴν ἀνθρωπότητα, ὅσον καὶ ἡ ἀστρονομική, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δὲν εἶνε μικρὸν διὰ νὰ λεχθῇ.

Τὸ κάτωθι γεγονὸς παρετηρήθη κατὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου τοῦ Sales. Τὴν 28 Δεκεμβρίου 1622, ὁ κώδων τῆς ἐπαύλεως τοῦ ἀδελφοῦ του, εἰς τὸ Τρούϊγ, ἤρχισε κτυπῶν ἐνῷ ὁ ἅγιος ἐπίσκοπος τῆς Γενεύης, ἀπέθνησκεν εἰς τὴν Λυών.

Τὰ γεγονότα ταῦτα, ἐκ τῶν ὁποίων, μόνος ἐγώ, κατέχω μέγαν ἀριθμὸν παραδειγμάτων, εἶχον χαρακτηρισθῇ ἢ ὡς *θαύματα* προκαλούμενα ἐκ τῆς θελήσεως τοῦ Θεοῦ, ἰδίᾳ ὅταν εἶχον σχέσιν πρὸς τὴν ζωὴν τῶν ἁγίων ἢ ὡς διαβολικὰ παιγνίδια, ὅταν ἐτελοῦντο ἔξω τῆς ἐκκλησίας. Πάντα ὅμως, γενικῶς, ἦσαν ἀπαράδεκτα ὡς βλακώδη. Ὀφείλομεν σήμερον νὰ τὰ ἐξετάσωμεν, ἐν πάσῃ ἐλευθερίᾳ καὶ νὰ τὰ χρησιμοποιήσωμεν, διὰ τὴν μελέτην τοῦ ἀνθρώπου.

Πῶς καὶ διὰ τίνος τρόπου παράγονται τὴν στιγμὴν τοῦ θανάτου;

Διατί καὶ πῶς οἱ θόρυβοι οὗτοι, αἱ κινήσεις αὗται, αἱ ὑλικαὶ αὗται ἐκδηλώσεις . . . δι' ἑνὸς πνεύματος;

Ἀποσπῶ τὸ κάτωθι ἐπεισόδιον ἀπὸ σημειώσεις διαβιβασθείσας μοι ἀπὸ τὴν μητέρα μου, τῆς ὁποίας ἡ ἀπόλυτος εἰλικρίνεια, ἀφ' ἑνὸς καὶ ἡ πλήρης ἰσορροπία πνεύματος, ἀφ' ἑτέρου, ἐξετιμήθη παρ' ὅλων ὅσοι τὴν ἐγνώρισαν.

«Νύκτα τινα, εἰς τὸν κοιτῶνά μας, ἐξυπνήσαμεν ὑπὸ μεγάλου τινος κρότου, ὡς ἐὰν νὰ ἔπεσε ὁ ἐπὶ τῆς θερμάστρας καθρέ-

πτης καὶ ἡ κρεμάστρα τοῦ πατρός σου. Ἐσηκώθην καὶ εἶδα ὅτι πράγματι εἶχε πέσει ὁ καθρέπτης ἐπὶ τῆς ἑστίας, τὸ ὡρολόγιον ἐπὶ τοῦ ἑνὸς μέρους τοῦ πατώματος καὶ ἡ κρεμάστρα ἐπὶ τοῦ ἄλλου. Ἐσκέφθην, ὅτι ὅλα θὰ ἔσπασαν καὶ πολὺ στενοχωρημένη, χωρὶς νὰ ἐπιμένω περισσότερον, ἐκοιμήθην πάλιν.

»Τὴν πρωΐαν εἴδομεν ὅτι τίποτε δὲν εἶχε σπάσει.

»Πρωΐαν τινα ὁ διανομεὺς μᾶς ἔφερεν ἐπιστολήν, ἀναγγέλουσαν τὸν θάνατον τῆς θείας σου Μπογιέ, τῆς ἀδελφῆς τοῦ πάτρός σου, ἀποθανοῦσαν τὴν ἰδίαν νύκτα, εἰς τὸ Μοντινύ. Τί ἐσήμαινεν ἡ ἐκδήλωσις αὕτη; Ἡ σύμπτωσις τοὐλάχιστον εἶνε πολὺ παράξενος. Γνωρίζεις ὅτι παρεπονούμεθα τότε πολὺ διὰ τὴν διαγωγὴν τῆς ἀνδραδέλφης μου».

Τίποτε δὲν ἔσπασε! Τὰ πράγματα αὐτὰ εἶνε ἀληθῶς πολὺ παράξενα. Τὸ πᾶν γίνεται ὡς ἐὰν νὰ ἐπρόκειτο ἁπλῶς νὰ προκαλέσῃ τὴν προσοχήν. Ἐν τούτοις, αἱ ἐκδηλώσεις αὗται δὲν φαίνονται νὰ εἶνε θεληματικαί, συνειδηταί. Εἰς τὴν ἄνω περίπτωσιν τοῦτο δὲν θὰ εἶχε καμμίαν ἔννοιαν. Ἡ ἀπόστασις ἀπὸ τὸ Μοντινὺ ἕως τὸ Σὲν-Τιεμπῶ, ὅπου ἦτο ἡ μητέρα μου, εἶνε 23 χιλιόμετρα. Μοῦ φαίνεται, κατόπιν τῶν ἑκατοντάδων ὁμοίων περιπτώσεων αἵτινες μοὶ ἀνεκοινώθησαν, ὅτι αἱ διαδιβάσεις αὗται, εἶνε ἠλεκτρικῆς φύσεως.

Ἰδοὺ ἓν γεγονὸς τὸ ὁποῖον ἔχει σχέσιν πρὸς τὸ προηγούμενον.

Ὁ ἰατρὸς Μαρτὲν μοῦ ἔγραψεν ἀπὸ τὴν Πέν.

«Ὁ πατήρ μου κατῴκει 10 χιλιόμετρα ἀπὸ τοῦ Καόρ. Ἕνας ἐκ τῶν ἀδελφῶν του, τεσσαρακοντούτης, ἔζη εἰς 50 χιλιομέτρων ἀπόστασιν τοὐλάχιστον καὶ εὑρίσκετο ἐν ἀναρρώσει, ἔκ τινος πνευμονίας, ὑποθέτω. Αἱ τελευταῖαι εἰδήσεις ἦσαν πολὺ εὐχάριστοι. Τὸ βράδυ, τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ὁ πατήρ μου ἔθετε τὸ κηροπήγιον ἐπὶ μικρᾶς τραπέζης μαρμαρίνης, τὸ κηροπήγιον ἅμα τῇ ἐπαφῇ μετὰ τοῦ μαρμάρου, ἔκαμε τόσον ἀσυνήθη κρότον, ὥστε ὁ πατήρ μου χωρὶς νὰ γνωρίζῃ διατί, λίαν φοβισμένος, διενοήθη «ὁ ἀδελφός μου ἀπέθανεν».

»Ἡ πεποίθησίς του ἦτο τόση, ὥστε ἀνεχώρησεν ἀμέσως διὰ νυκτός, διὰ τὸ Καὸρ διὰ νὰ εὕρῃ ἄλλον ἀδελφόν του καὶ τοῦ ἀνεκοίνωσε τὸ συμβάν. Ἀμφότεροι ἐνῳκίασαν ἀμέσως ἅμαξαν, ἥτις τοὺς ὡδήγησεν εἰς τὸ μέρος τοῦ ἀσθενοῦντος ἀδελφοῦ των, ὅστις εἶχεν ἀποθάνει, ὀλίγας ὥρας πρὸ τῆς ἀφίξεώς των».

Θέλοντες νὰ ἐξηγήσωμεν τὰ γεγονότα διὰ τῶν ἁπλουστέρων φυσικῶν αἰτίων, σκεπτώμεθα κατ' ἀρχὴν ὅτι πιθανὸν νὰ ἦτο μία ἀκουστικὴ ἀπάτη, ἐν συνδυασμῷ πρὸς προαίσθησίν τινα. Ἀλλ' ὅμως, ἡ ἀναχώρησις διὰ νυκτὸς διὰ ταξείδιον 50 χιλιομέτρων καὶ ἡ ἐξελεγχθεῖσα σύμπτωσις κατόπιν, μᾶς κάμνουν νὰ διακρίνωμεν ἐνταῦθα μίαν τηλεπαθητικὴν διαβίβασιν.

Αἱ ἐκδηλώσεις αὗται, κατὰ τὴν στιγμὴν τοῦ θανάτου, εἶνε ἐ-

ξαιρετικῶς ποικίλαι καὶ παρουσιάζουν ὅλα τὰ εἴδη. Εἶνε πολυπληθέστεραι τῶν ἐμφανίσεων. Θὰ ἦτο ἀνωφελὲς διὰ τοὺς ἀναγνώστας μας νὰ μνημονεύσωμεν καὶ ἄλλα. Τὸ καθῆκον ὅμως τὸ πλέον περιωρισμένον εἶνε νὰ βεβαιώσωμεν τὴν πραγματικότητά των πρὸ πολλοῦ ἀρνουμένην. Ἂς μελετήσωμεν ἐλευθέρως. Ἡ μελέτη δὲν εἶνε ἡ μεγαλειτέρα εὐχαρίστησις τοῦ πνεύματος;

Ἡ ψυχικὴ ἐπιστήμη θὰ ἱδρυθῇ προοδευτικῶς ἐπὶ τῶν πειραματικῶν βεβαιώσεων.

Η ΕΞΕΤΑΣΙΣ ΤΩΝ ΑΠΟΚΡΥΦΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ

Εἶνε βέβαιον ὅτι, οἱ πλεῖστοι τῶν ἀνθρώπων σήμερον ἐπεδόθησαν εἰς τὰ ὑλιστικὰ καὶ ἀνήθικα, οὐδόλως φροντίζοντες περὶ τῆς γενικῆς προόδου. Οἱ ἄνθρωποι οὗτοι, οὔτε θὰ ἐννοήσωσι ποτὲ τὴν αἰτίαν τῆς ἐξετάσεως τοῦ Ἀπείρου, οὔτε θὰ ἐπεκτείνωσι τὸ πνεῦμά των, ἔξω τῶν φθαρτῶν καὶ γηΐνων, ἀλλὰ καὶ θὰ καταγελῶσι τοὺς ἐπιδιδομένους εἰς τὴν μελέτην τῶν ὑπερφυσικῶν φαινομένων.

Ἡ πλάνη των ὅμως εἶνε καταφανής. Ὁ Δημιουργὸς ἡμῶν ἔπλασε τὸν ἄνθρωπον, προικίσας αὐτὸν μὲ νοῦν καὶ θέλησιν ὑγιᾶ καὶ μὲ ἀπόλυτον ἐλευθερίαν καὶ τὰ ἐφόδια ταῦτα ὁ ἄνθρωπος, ἄκων, θὰ μεταχειρίζεται πάντοτε διὰ τὴν ἔρευναν.

Οἱ νωθροὶ ἐν τούτοις λέγουσι: Διατί ἐρευνᾶτε; μήπως θὰ ἀνακαλύψητε τίποτε; Ὁ Θεὸς διεφύλαξε δι' ἑαυτὸν μόνον τὰ μυστικά του.

Οἱ λέγοντες ὅμως ταῦτα, προτιμῶσι τὴν ἄγνοιαν τῆς γνώσεως. Ἐὰν ἠκολουθοῦμεν τὴν ἐσφαλμένην αὐτῶν γνώμην, οὐδὲν θὰ ἐμανθάνομεν καὶ οὐδεμία πρόοδος θὰ ἐσημειοῦτο. Ἐὰν ὁ ἄνθρωπος κατέληξε νὰ ἱκανοποιηθῇ κάπως ἐκ τῆς λύσεως πολλῶν ἄλλων προβλημάτων τῆς θετικῆς ἐπιστήμης, παραμένει ὅμως πρὸς ἐξέτασιν ἀκεραία, ἡ ἐπιστήμη τῶν ἀποκρύφων ἐπιστημῶν. Ἀλλὰ πλὴν τούτου, μήπως αὐτὸς ὁ Κύριος δὲν εἶπεν «Δράξασθε παιδείας»;... Ποίαν λοιπὸν θέσιν δύναται νὰ ἔχῃ καὶ τὸ ἄλλο ἐπιχείρημά των, ὅτι διὰ τῆς ἐξετάσεως τῶν ἀποκρύφων ἐπιστημῶν ἀπομακρυνόμεθα τῆς θρησκείας;

Αἱ ἀπόκρυφοι ἐπιστῆμαι ὁδηγοῦν πρὸς τὴν θρησκείαν, ὁδηγοῦν πρὸς τὴν γνῶσιν, τὸν μόνον ἀληθῆ σκοπὸν τοῦ ἀνθρώπου καὶ διὰ τοῦτο ἡ ἐξέτασίς των, εἶνε ἐπιβεβλημμένη καὶ θὰ ἔλθῃ ἀσφαλῶς ἡμέρα, κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ ἀποδειχθῇ ὅτι ἡ ἀθανασία τῆς ψυχῆς, δὲν εἶνε χίμαιρα, διότι εἰς χιμαιρικὴν ἀτμόσφαιραν, δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἔζησαν τόσοι σοφοὶ τοῦ ἀρχαίου καὶ νεωτέρου κόσμου.

Ι. ΠΑΠΑΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΗΣ ΑΜΑΡΤΙΑΣ

('Εκ τοῦ Μηνύτορος τῆς Χριστιανικῆς 'Επιστήμης).

Κατὰ μετάφρασιν κ. Δ. ΔΗΜΑ

Δὲν ὑπάρχει εἰς ὅλον τὸν κόσμον πρόβλημα ποῦ νὰ ἔθεσεν εἰς ἀμηχανίαν, νὰ διήρεσε καὶ νὰ ἐξώργισε τὴν ἀνθρωπότητα περισσότερον, ἀπὸ τὴν σημασίαν τῆς ἁμαρτίας. 'Ο Καλβινιστής, ἐχώρισε τὰ πρόβατα ἀπὸ τὰ ἐρίφια, τοὺς προωρισμένους, δηλαδή, εἰς σωτηρίαν ἀπὸ τοὺς προωρισμένους εἰς καταδίκην. 'Ο Μωαμεθανὸς, μὲ ὅλην τὴν Καλβινιστικὴν δοξασίαν εἰς τὸ πεπρωμένον, παρέλειψε χαρακτηριστικῶς τὴν ὀξύτητά της, καὶ παρεμέρισε τὸ ὅλον ζήτημα, μὲ μίαν ὕψωσιν τῶν ὤμων καὶ μὲ τὴν λέξιν «Κισμέτ».

'Ο Ρωμαιοκαθολικός, παραδέχεται τὸ δόγμα τῆς χάριτος, ὁ Λουθηρανός, τὸ τῆς πίστεως. 'Επεφιλάσσετο διὰ τὸν φιλόσοφον Σπινόζαν, νὰ καθορίσῃ τὸ κακὸν ὡς τοπικήν τινα ἔκφρασιν τοῦ καλοῦ.

"Ολα αὐτὰ τὰ δόγματα τὰ ὁποῖα εἶνε Χριστιανικά, ἀνεπτύχθηταν ὑπὸ τῶν ἱδρυτῶν των ἐκ τῆς Βίβλου, ἀντιπροσωπεύουν δέ, βεβαίως, μόνον κλάσμα τῶν δογματικῶν ἐν τῷ Χριστιανισμῷ μεταλλαγῶν κατὰ τοὺς παρελθόντας 19 αἰῶνας. "Οταν, ἑπομένως, ἡ κ. "Εδδυ ἔθιξε τὸ ζήτημα τῆς ἁμαρτίας, ἐν τῇ περὶ Χριστιανικῆς 'Επιστήμης διδαχῇ της, ἔθιξε αὐτὸ τοῦτο τὸ κέντρον τοῦ σάλου (ὅσον παράξενος καὶ ἂν φαίνεται ἡ ἔκφρασις) τῆς Χριστιανικῆς θεολογίας.

Τὰ ἀξιώματα τῆς κ. "Εδδυ ἦσαν τελείως ἀκλόνητα, διότι ἦσαν συνυφασμένα εἰς τὸν βράχον τῆς 'Αρχῆς. Θεός, ἐξήγει, ἦτο τὸ ὄνομα ποῦ ἐδόθη ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους εἰς τὸ πανταχοῦ παρὸν καλόν, τὸν πάνσοφον Νοῦν, τὴν Παντοδύναμον 'Αλήθειαν. Κατὰ γενικὴν παραδοχὴν λοιπόν, ὁ Θεὸς ἦτο ἄπειρον καλόν, ἄπειρος νοημοσύνη, ἄπειρος δύναμις, ἄπειρος νοῦς, ἄπειρος ἀλήθεια, ἄπειρος Ζωή, ἄπειρος ἀγάπη, ἄπειρον πνεῦμα ἢ ψυχή, μὲ μίαν λέξιν, ἄπειρος 'Αρχή. Τώρα, τούτου δοθέντος, τὸ κακὸν εἶναι, καὶ δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ εἶναι μόνον μία περιωρισμένη δοξασία εἰς μίαν ἄρνησιν, καὶ ἔτσι, διὰ νὰ ὁμιλήσωμεν ἀπολύτως, δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ εἶναι ἐπιστημονικῶς ἀναληθές. Τὸ κακόν, ἐν ὀλίγοις εἶναι ἡ παραποίησις, ἢ τὸ ψεῦδος περὶ Θεοῦ, 'Αληθείας. 'Επομένως ὅταν ὁ 'Ιησοῦς ἔλεγε, «Γνώσεσθε τὴν ἀλήθειαν καὶ ἡ ἀλήθεια ἐλευθερώσῃ ὑμᾶς»,('Ιωάν. 8:32) ἐννοοῦσεν ἁπλῶς ὅτι μία γνῶσις τῆς ἀπολύτου 'Αληθείας, τοῦ ἀπολύτου καλοῦ, τοῦ Θεοῦ, θὰ ἠλευθέρωνε τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τὴν δοξασίαν εἰς τὸ ψεῦδος τοῦ κακοῦ, ἢ τὴν παραποίησιν καὶ θὰ ἐξέθετε τὸ μηδέν της. 'Η ἀπόλυτος, λοιπόν, αὕτη γνῶσις τῆς 'Αληθείας, εἶναι ὅ,τι τὸ 'Ελληνικὸν κείμενον τῆς Καινῆς Διαθήκης ἐννοεῖ διὰ τῆς συχνὰ συναντωμένης φράσεως, ἐπίγνωσις τοῦ Θεοῦ.

Τὸ κακὸν, συνεπῶς, εἶναι ψεῦδος. Ἀφοῦ ὅμως εἶναι ἀδύνατον νὰ πῇ κανείς ἕνα ψεῦδος διὰ τὸ τίποτε, κάθε ἔκθεσις περὶ τοῦ κακοῦ πρέπει κατ' ἀνάγκην ν' ἀποτελῇ ἕνα ψεῦδος περὶ τοῦ Θεοῦ.

Πρὸς τούτοις, ὁ Θεὸς εἶναι ἄπειρος, τὸ δὲ ἄπειρον δὲν ἀφίνει χῶρον δι' ὅ,τι δήποτε ἄλλο, κατὰ συνέπειαν, κάθε ἔκθεσις τοῦ κακοῦ δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ εἶναι πλάσμα τῆς φαντασίας. Ἀλλά, ὁ ἀνθρώπινος νοῦς ἰσχυρίζεται, αὐτὸ τοῦτο τὸ γεγονός, ὅτι ἔκθεσίς τις εἶναι πλάσμα φαντασίας, καθιστᾷ δὲ ἀναγκαῖαν τὴν παραδοχὴν ὅτι κάποια φανταστικὴ πηγὴ ὑπάρχει. Βεβαίως, ἐὰν ὁμιλήσωμεν σχετικῶς, ἡ πηγὴ αὐτὴ ὑπάρχει καὶ εἶνε ὁ ἀνθρώπινος νοῦς, ὅστις οὐδὲν ἄλλο εἶναι εἰ μὴ ἡ παραποίησις τοῦ θείου Νοῦ, Θεοῦ. Αὐτός, λοιπόν, ὁ ἀνθρώπινος νοῦς εἶναι ἡ πηγὴ τοῦ κακοῦ, ἀκριβῶς ὅπως ὁ θεῖος Νοῦς, εἶναι ἡ πηγὴ τοῦ καλοῦ. Τὸ ἀνθρώπινον ὅμως, ἐν πάσῃ περιπτώσει, εἶναι τὸ ψεῦδος περὶ τοῦ θείου. Τοῦτο δὲ ἀσφαλῶς, ἐννοοῦσεν ὁ Ἰησοῦς ὅταν ἔλεγεν, «ὑμεῖς ἐκ πατρὸς τοῦ διαβόλου ἐστέ, καὶ τὰς ἐπιθυμίας τοῦ πατρὸς ὑμῶν, θέλετε ποιεῖν. Ἐκεῖνος ἀνθρωποκτόνος ἦν ἀπ' ἀρχῆς, καὶ ἐν τῇ ἀληθείᾳ οὐχ' ἕστηκεν· ὅτι οὐκ ἔστιν ἀλήθεια ἐν αὐτῷ· ὅταν λαλῇ τὸ ψεῦδος, ἐκ τῶν ἰδίων λαλεῖ· ὅτι ψεύστης ἐστὶν καὶ ὁ πατὴρ αὐτοῦ.» (Ἰωάν. 8:43-44).

Καταλήγομεν οὕτως εἰς τοῦτο. Ὁ Ἰησοῦς ὁμιλῶν πρὸς ἀνθρώπους τῆς Ἀνατολῆς, εἰς γλῶσσαν ποῦ θὰ μποροῦσαν νὰ τὴν καταλάβουν, ἐπροσωποποίησε τὸ κακὸν ὡς διάβολον, καὶ ὠνόμασε τὰς ἰδέας τοῦ κακοῦ νοός, ὡς τέκνα τοῦ κακοῦ, ἀκριβῶς, ὅπως αἱ ἰδέαι τοῦ θείου Νοῦ ἀναφέρονται ὡς οἱ υἱοὶ καὶ αἱ θυγατέρες τοῦ Θεοῦ, καλοῦ. Ὁ Ἰησοῦς ὅμως ἐγνώριζεν ἐντελῶς ὅτι τὸ κακὸν ἦτο μόνον μία ψευδὴς δοξασία, ἐπειδὴ ἀπεδείκνυε τὸ γεγονὸς τοῦτο καθ' ἑκάστην. Δι' αὐτὸ ἐπέμενεν εἰς τὸ γεγονὸς ὅτι τὸ κακὸν ἦτο μὴ πραγματικόν, ἕνα ψεῦδος, τὸ ὁποῖον, ὡς ἔλεγε, δὲν ὑφίστατο εἰς τὴν Ἀλήθειαν, διὰ τὸν ἁπλούστατον λόγον ὅτι δὲν ὑπῆρχεν Ἀλήθεια ἐν αὐτῷ. Αὐτὸ δὲ ἐν τῷ ὁποίῳ δὲν ὑπάρχει Ἀλήθεια, εἶναι ψεῦδος, καὶ συνεπῶς μὴ πραγματικόν.

Ἐδῶ λοιπὸν εἶναι ποῦ προβάλλει φυσικώτατα τὸ πρόβλημα τῆς ἁμαρτίας· διότι ἁμαρτία ἐπιστημονικῶς εἶνε κατὰ τὸν ἀνθρώπινον τρόπον τοῦ λέγειν, ἡ παραδοχὴ ψεύδους τινὸς ἐν ἀγνοίᾳ ἢ ἐσκεμμένως. Ἡ κ. Ἔδδυ καθαρίζει ἐντελῶς αὐτὸ τὸ ζήτημα εἰς τὴν σελίδα 264 τοῦ βιβλίου τῆς «Science and Health with Key to-the Scriptures» (Ἐπιστήμη καὶ Ὑγεία.) ὅπου γράφει, «Ἡ ἁμαρτία δὲν ὑποστηρίζεται ὑπὸ τῆς Ἀληθείας, ἡ ἀσθένεια δὲ καὶ ὁ θάνατος, κατενικήθησαν ὑπὸ τοῦ Ἰησοῦ, ὁ ὁποῖος ἀπέδειξεν ὅτι ταῦτα δὲν ἦσαν παρὰ σχήματα πλάνης. Ἀπολύτως, λοιπόν, ἐξεταζομένη ἡ παραδοχὴ οἱουδήποτε ψεύδους εἶναι ἁμαρτία, ἐπειδὴ εἶναι ἄγνοια τῆς Ἀληθείας. Τὸ οὐσιῶδες ἔργον ἑκάστου εἶναι νὰ ἐννοῇ τὴν Ἀλήθειαν, δὲν μπορεῖ δὲ κανεὶς νὰ ἐπικαλεσθῇ ἄγνοιαν τῆς Ἀληθείας, ὡς λόγον ἀρνήσεως τοῦ Θεοῦ,

ὅπως δὲν μπορεῖ νὰ ἐπικαλεσθῇ ἄγνοιαν τῶν νόμων τῆς χώρας, ὡς δικαιολογίαν τῆς παραβάσεως τῶν νόμων ἐκείνων. Ἐπὶ τοσοῦτον, ἐφ' ὅσον ἀγνοεῖ τις τοὺς μαθηματικοὺς κανόνας, θὰ ἀποτυγχάνῃ νὰ λύσῃ μαθηματικὰ προβλήματα. Ὁ κόσμος μπορεῖ νὰ τὸν συμπονῇ, ἀλλὰ αὐτὸ δὲν θὰ τὸν βοηθήσῃ νὰ γείνῃ μαθηματικός. Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ἡ ἄγνοια τῆς θείας Ἀρχῆς, δὲν θὰ βοηθήσῃ ποτὲ κανένα νά γίνῃ μεταφυσικός. Ὁ ἀνθρώπινος νοῦς μπορεῖ νὰ ἐπιχέῃ ἀφειδῶς τὸν οἶκτον ἐπὶ τοῦ ἀτόμου ἀλλὰ ἡ ἁμαρτία, ἡ ἀσθένεια, ἡ λύπη καὶ ὁ θάνατος θὰ εἶναι τὸ μερίδιον αὐτοῦ, ἐφ' ὅσον παραμένει ἡ ἄγνοιά του.

Ἂς λεχθῇ καὶ πάλιν ὅτι, ἐν τῷ βασιλείῳ τῆς ἀπολύτου Ἐπιστήμης, ἡ ἀσθένεια, ἡ λύπη καὶ ὁ θάνατος, εἶναι καθ' ὁλοκληρίαν ἀδύνατον νὰ χωρισθοῦν ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν. Ἀλλὰ εἰς τὸν κόσμον τῶν ὀνείρων, τὴν παραποίησιν, δηλαδή, τοῦ κόσμου τοῦ Πνεύματος, ὁ ἄνθρωπος ἔχει ἀνάγκην νὰ διδαχθῇ, πῶς νὰ ἀποβάλῃ τὴν δοξασίαν του εἰς τὸ ψεῦδος, καὶ ἔτσι χάριν ἐκπαιδευτικῶν λόγων, ἡ ἀπόλυτος ἐπιστημονικὴ ἔκθεσις, ἐφαρμόζεται μερικῶς, μέχρι δηλαδὴ τοῦ σημείου, ὥστε νὰ γίνεται διάκρισις μεταξὺ τῆς ἐσκεμμένης παραδοχῆς ἑνὸς ψεύδους καὶ τῆς ἐν ἀγνοίᾳ δοξασίας εἰς αὐτό. Ἡ διαφορά, διὰ νὰ ἐξηγηθῇ τις σαφέστερον, μπορεῖ νὰ συγκεφαλαιωθῇ εἰς τὸ γεγονὸς τῆς πλημμελείας καὶ ἀμελείας.

Ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ἕως τὸ τέλος τῆς διδαχῆς της ἡ κ. Ἔδδυ, φροντίζει νὰ θέτῃ τὴν ἀνθρωπίνην διάκρισιν μεταξὺ τοῦ ψεύδους τῆς ἀσθενείας καὶ τοῦ ψεύδους τῆς ἁμαρτίας, κατὰ τρόπον ὁ ὁποῖος οὔτε νὰ παρεξηγηθῇ μπορεῖ, οὔτε νὰ διαστραφῇ. Εἰς τὴν σελίδα 461 τοῦ ἔργου της, Ἐπιστήμη καὶ Ὑγεία, γράφει: «Ἀμφότερα, ἡ ἁμαρτία καὶ ἡ ἀσθένεια, εἶναι πλάναι, ἡ ἀλήθεια δὲ εἶναι τὸ φάρμακόν των. Ἡ ἀλήθεια ὅσον ἀφορᾷ τὴν πλάνην, εἶναι ὅτι ἡ πλάνη δὲν εἶναι ἀληθής, συνεπῶς εἶναι μὴ πραγματική. Διὰ νὰ ἀποδείξητε ἐπιστημονικῶς τὴν πλάνην ἢ μὴ πραγματικότητα τῆς ἁμαρτίας, πρέπει πρῶτον νὰ ἴδῃτε τὴν ἀξίωσιν τῆς ἁμαρτίας. καὶ κατόπιν νὰ τὴν καταστρέψητε. Ἐνῷ διὰ νὰ ἀποδείξησε ἐπιστημονικῶς τὴν πλάνην ἢ μὴ πραγματικότητα τῆς ἀσθενείας, πρέπει νοητικῶς νὰ *ξεδῆτε* τὴν ἀσθένειαν· τότε δὲν θὰ τὴν αἰσθάνεσθε καὶ καταστρέφεται.» Οὐχ' ἧττον ὅμως, ἡ κ. Ἔδδυ, εἰς ὅλα της τὰ συγγράμματα, πολλάκις ἐκφέρει τὸ ἀπόλυτον μεταφυσικὸν γεγονός, τὸ γεγονός, δηλαδή, ὅτι τὸ πιστεύειν εἴς τι ἄλλο ἐκτὸς τοῦ Θεοῦ, εἶναι ἁμαρτία. Ἔτσι, εἰς τὰς σελίδας 428-9 τοῦ ἰδίου βιβλίου (Ἐπιστήμη καὶ Ὑγεία) ἐξηγεῖ ὅτι τὸ πιστεύειν εἰς τὸν θάνατον, εἶναι ἁμαρτία.» Εἶναι ἁμαρτία τὸ πιστεύειν ὅτι μπορεῖ τι νὰ κατισχύσῃ τῆς παντοδυνάμου καὶ αἰωνίου ζωῆς, ἡ ζωὴ δὲ αὐτή, θὰ ἀχθῇ εἰς φῶς, τόσον διὰ τῆς νοήσεως ὅτι δὲν ὑπάρχει θάνατος, ὅσον καὶ δι' ἄλλων χαρίτων τοῦ Πνεύματος».

Ἔτσι ἡ κ. Ἔδδυ, συνέλαβε καὶ κατέστησε σαφὲς εἰς τὴν ἀν-

θρωπίνην νόησιν, ὅ,τι ἐπὶ αἰῶνας ἡ ἀνθρωπότης εἶχε περιγράψη ὡς τὸ μυστήριον τῆς ἁμαρτίας. Κάμνουσα δὲ τοῦτο, διεσάφησε συγχρόνως τὴν σχέσιν τοῦ ἁμαρτωλοῦ, πρὸς τὴν ἁμαρτίαν.

ΜΕΤΑΦΥΣΙΚΑ ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

Ὑπὸ τὸν τίτλον τοῦτον δημοσιεύομεν πάντα τὰ φαινόμενα τὰ ἔχοντα σχέσιν πρὸς τὴν μεταφυσικὴν ἐν γένει. Δεχόμεθα εὐχαρίστως ἐκ μέρους τῶν ἀναγνωστῶν μας πᾶσαν σχετικὴν ἀνακοίνωσιν, σύντομον, ὑπεύθυνον καὶ ἐνυπόγραφον.

Θεραπεία διὰ προσευχῆς.

Ὁ γνωστότατος καὶ φύλαξ ἰατρὸς κ. Κ. μᾶς διηγήθη τὸ ἑξῆς γεγονὸς τῆς θεραπείας του διὰ τῆς προσευχῆς.

Πρὸ ἐτῶν ὑπέφερε ἐκ χαλάζης τῶν ὀφθαλμῶν, ἥτις ἦτο τόσον ἐπίμονος ὥστε, παρὰ τὴν ἐπανειλημμένην ἐπέμβασιν τοῦ ὀφθαλμιάτρου κ. Γαζέπη, δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ὑποχωρήσῃ. Ὁ ἰατρὸς κ. Κ. κατέφυγε τότε, διὰ θερμῆς προσευχῆς καὶ εἰλικρινοῦς, πρὸς τὴν Παρθένον Μαρίαν, κατακλιθεὶς δὲ πρὸς ὕπνον, ὠνειρεύθη ὅτι ὁ φίλος του κ. Καλογερόπουλος (τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης) τῷ συνέστησε νὰ χρησιμοποιήσῃ πρὸς θεραπείαν του, φάρμακα ἐντελῶς ἀντίθετα καὶ μηδεμίαν ἔχοντα σχέσιν πρὸς τὴν πάθησίν του. Ὁ ἰατρὸς κ. Κ. πιστεύων εἰς τὴν ἀλήθειαν τοῦ ὀνείρου του, παρεσκεύασε μόνος τὸ φάρμακον καὶ ἔκαμε χρῆσιν αὐτοῦ. Δύο ὥρας μετὰ ταῦτα ἡ χάλαζα ὑπεχώρησε.

Χαρακτηριστικὴ εἶνε ἡ ἀπάντησις τοῦ κ. Γαζέπη, ὅστις, ἀφοῦ ἤκουσε τὸ περίεργον γεγονός, εἶπε· «Ἐκεῖνοι, (τὰ πνεύματα) βεβαίως γνωρίζουν καλλίτερον».

Ἐκδήλωσις φονευομένου.

Ὁ κ. Η. Η. γράφει:

«Ἔχουσι παρέλθει ἀρκετὰ ἔτη ἀφότου εὑρισκόμην μετά τινος φίλου μου εἰς τὴν πόλιν Μ. μένοντες ἐκεῖ ὡς μαθηταί. Μίαν ἑσπέραν, καθήμεθα καὶ οἱ δύο εἰς τὸ παράθυρον τοῦ δωματίου μας καὶ ἐθαυμάζαμεν τὸ θεῖον μειδίαμα, ὅπερ ἐξηπλοῦτο ὑπὸ τὰς ἀκτῖνας τῆς σελήνης, ἕως ὅτου γλυκὺς ὕπνος ἤρχισεν νὰ περιλούῃ τοὺς ὀφθαλμούς μας. Ὡς φυσικόν, λοιπόν, ἐκλείσαμεν τὸ παράθυρον διὰ νὰ ἀναπαυθῶμεν. Μετὰ παρέλευσιν ὅμως ἡμισείας ὥρας, ὅτε ἀκριβῶς εἴχομεν κατακλιθῇ, ἀκούομεν ἕνα μέγα κρότον προερχόμενον ἐκ τοῦ παραθύρου καὶ ὢ! τοῦ θαύματος! βλέπομεν τὸ παράθυρον ἀνοικτόν. Πρὸς στιγμὴν ἐμένομεν σιωπῶντες καὶ ἀποροῦντες διὰ τὸ γενόμενον· μετὰ ἐσκεπτώμεθα πῶς νὰ τὸ ἐξηγήσωμεν, μηδὲν δὲ κατορθώσαντες, κατεκλίθημεν καὶ πάλιν ἐνῷ πρότερον ἀτενίσαμεν τὸ ὡρολόγιον τοῦ ὁποίου ὁ δείκτης ἐδείκνυε τὴν δεκάτην. Ἀφοῦ τέλος, ἐξημέρωσε, μανθάνομεν ὑπό τινος ὅτι κατὰ τὴν ἑσπέραν τῆς χθές, περὶ τὴν δεκάτην ὥραν, ἐφονεύθη εἷς συγγενής μας».

Η. Η.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ ΚΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Θερμὴν παράκλησιν ἀπευθύνομεν πρὸς πάντας τοὺς λαβόντας τὰ δύο πρῶτα φυλλάδια καὶ τὸ παρόν, ὅπως, ἐὰν προτίθενται νὰ παρακολουθήσουν τὸ περιοδικόν μας, μᾶς ἀποστείλουν τὴν συνδρομήν των· ἄλλως νὰ μᾶς ἐπιστρέψωσι τὰ ἀποσταλέντα φυλλάδια, διότι δυνάμεθα νὰ τὰ διαθέσωμεν.

—o—

Λόγῳ τῆς πληθώρας τῆς ὕλης, ἀναβάλλομεν τὴν συνέχειαν τῆς ἐπὶ τοῦ Μαγνητισμοῦ μελέτης τοῦ κ. Teder, διὰ τὸ προσεχές.

—o—

Ἐτονίσαμεν κατὰ τὴν ἔκδοσιν τοῦ «Ἔωνος» ὅτι οὗτος προωρίσθη νὰ καταστῇ ἐλεύθερον βῆμα μελέτης, ἐρεύνης καὶ συζητήσεως. Ἡ Διεύθυνσις, συνεπῶς δύναται νὰ μὴ συμμερίζεται τὰς παρὰ τῶν συνεργατῶν της ἐκφερομένας γνώμας, δι' ἃς εἶνε ὑπεύθυνοι οἱ ὑπογράφοντες.

—o—

Εὐχαρίστως ἀγγέλλομεν ὅτι ὁ ἡμέτερος διευθυντὴς ἔτυχε τοῦ πρώτου βραβείου κατὰ τὸν Καλοκαιρίνειον φιλολογικὸν διαγωνισμόν, διὰ τὸ δρᾶμα «***Δυὸ Φωτιές***». Θὰ γράψωμεν ἐκτενέστερον εἰς τὸ προσεχές.

—o—

Μὲ τελείαν ὀργάνωσιν ἐργάζεται εἰς ὅλην τὴν Γαλλίαν ἡ Ἕνωσις τῆς Πνευματικῆς Φιλίας (Amities Spirituelles) ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ λίαν γνωστοῦ συγγραφέως καὶ εἰδικοῦ μελετητοῦ τῶν προβλημάτων τῆς ζωῆς καὶ τῆς μεταφυσικῆς ἐπιστήμης κ, Sedir. Χωρὶς καμμίαν πολιτικὴν ἢ θρησκευτικὴν ἐξάρτησιν ἡ ἕνωσις ἐπιδιώκει νὰ βοηθῇ τοὺς ἄλλους καὶ νὰ προετοιμάζῃ τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα νὰ δεχθῇ τὸ θεῖον φῶς. Στηρίζεται ἐπὶ τοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ Εὐαγγελίου.

—o—

Ἀναστάτωσις λοιπὸν πάλιν εἰς Παρισίους μὲ τὸ νέον ἔργον τοῦ Ρομαὶν Ρολλὰν «Κλεραμπώ». Οἱ κριτικοὶ διαπληκτίζονται καὶ ἀλληλοκεραυνοῦνται, ἐνῷ ὁ κρινόμενος συγγραφεὺς εἶνε ἀναγκασμένος νὰ τηρῇ σωκρατικὴν ψυχραιμίαν. Καὶ τί δὲν τὸν ἔκαμαν καὶ τί δὲν εἶπαν, ὁ Μπαρμπύς, ὁ Σουντεϊ καὶ ἄλλοι ; Φαίνεται, πράγματι, ὅτι ὁ Ρολλὰν ἔσφαλλε παρουσιάσας εἰς τὸ νέον ἔργον του, ὅλην τὴν πραγματικὴν ἀνεξαρτησίαν του καὶ τὴν ἀτομικότητα τῆς σκέψεώς του. Ὁ Ρολλὰν ἔκαμε χρῆσιν τοῦ ἀπαραβιάστου τούτου προνομίου ποῦ τοῦ ἐδώρησεν ἡ δημιουργία καὶ οἱ ὅμοιοί του, τοῦ ἐπετέθησαν. Καὶ ὅμως...... εἶνε ἐλεύθερος ὁ ἄνθρωπος !

—o—

Ἀξίζει νὰ ἀναγραφῇ ἀξιοσημείωτος πνευματιστικὴ κίνησις εἰς τὴν Τσεχοσλοβακίαν. Ἡ χθεσινὴ μόλις Δημοκρατία αὐτη, δὲν ἐπεδόθη μὲ σθένος καὶ ὁρμὴν εἰς τὸ ἐμπόριον μόνον καὶ τὴν βιομηχανίαν. Κατὰ τὰ τέλη τοῦ παρελθόντος ἔτους ἐγένετο Συνέδριον Πνευματιστικὸν εἰς τὸ Ὅλομουκ τῆς Μοραβίας καὶ παρέστησαν κατ' αὐτὸ 150 ἀντιπρόσωποι τῆς Σιλεσίας, τῆς Μορα-

δίας καὶ ἄλλων μερῶν. Αἱ ἐργασίαι του, κατὰ τὰς πληροφορίας μας, ὑπῆρξαν ἐκ τῶν καλλίστων.

—o—

Εἰς τὴν Ρώμην τῆς Ἰταλίας ἑδρεύει ἡ Ἑταιρεία τῶν Ψυχικῶν Σπουδῶν, συγκεντροῦσα τὰς γνωστοτέρας ἰταλικὰς καὶ διεθνεῖς προσωπικότητας. Μεταξὺ τῶν τιμητικῶν ἑταίρων, καταλέγεται καὶ ὁ ἐκ Κερκύρας κ. Σ. Λάσκαρης καὶ τὴν πληροφορίαν μας ταύτην, σημειώνομεν λίαν εὐχαρίστως, διότι εἶνε ὁ μόνος ἀναφερόμενος ἐκ τῶν Ἑλλήνων.

—o—

Ὁ «Ἔων» θὰ ἐκδίδηται τακτικῶς τὴν 1ην καὶ τὴν 15ην ἑκάστου μηνός. Οἱ ἀναγνῶσταί μας θὰ τὸν προμηθεύωνται ἐν Ἀθήναις μὲν καὶ Πειραιεῖ παρ' ὅλων τῶν κεντρικῶν περιπτέρων, ἐν τῷ ἐσωτερικῷ δέ, παρὰ τῶν πρακτορείων τῆς Ἑταιρείας τοῦ Ἑλληνικοῦ Τύπου.

—o—

Πολὺς λόγος ἐγένετο καὶ ἐνταῦθα πρό τινος, διὰ τὴν ἀναγγελθεῖσαν νέαν ἐφεύρεσιν τοῦ Ἔδισον, διὰ τῆς ὁποίας ὁ ἄνθρωπος θὰ ἠδύνατο νὰ ἐπικοινωνῇ ὑλικῶς μετὰ τοῦ ἀοράτου κόσμου. Ἡ εἴδησις ὅμως ἐξωγκώθη καὶ διεστράφη παρὰ τοῦ τύπου. Ὁ Ἀντιπρόεδρος τῆς Ἑταιρείας Θωμᾶ Ἔδισον, διὰ τῆς ἀπὸ 17 Ἰανουαρίου ἑ. ἔ. ἐπιστολῆς του πρὸς τὸν Γραμματέα τῆς ἐν Νικαίᾳ Ἑταιρείας τῶν Ψυχικῶν Μελετῶν, τῷ γνωστοποιεῖ ὅτι οὐδεμίαν ἐξήγησιν, σχετικῶς δύναται νὰ τοῦ δώσῃ καὶ ὅτι ὁ κ. Ἔδισον δὲν σκέπτεται νὰ κατασκευάσῃ παρόμοιον μηχάνημα.

—o—

Ἐλάβομεν τὰ κάτωθι περιοδικά : «Luce e Ombra», «Psyché», «Rose et Croix», L' heure de la Femme», Charté L' Ordre», «Naturel», Lique Francgaise», «Luniere et Verité», «La Revue de Marseille», «Le Bieniste», «Les Amitiés Spirituelles» καὶ ἐκ τῶν ἑλληνικῶν : «Ἀλήθεια» (Σύρου), «Ἐθνικὴ Ζωή», μὲ ὕλην πλουσίαν, σοβαρὰν καὶ ἐπωφελῆ καὶ «Πινακοθήκη», τῆς ὁποίας τὸν Διευθυντὴν κ. Δ. Καλογερόπουλον, τιμηθέντα διὰ τοῦ Σταυροῦ τοῦ Σωτῆρος, συγχαίρομεν.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Γ. Φιλοτ. Ἐλήφθη. Δημοσιευθήσεται ἴσως εἰς τὸ προσεχές.— ***Παπαβ.*** Ἄρταν. Δημοσιεύεται,—***Καραβ.*** Ἀλεξάνδρειαν. Ἀπεστείλαμεν. — ***Μαρκ.*** Λίβερπουλ. Ἐλάβατε ἐπιστολήν μας ;—***Μπαρακ.*** Ἀλεξάνδρειαν. — ***Κορογ. Μελιτ.*** Κάϊρον. ***Περακ.*** Θεσ|νίκην. Συνδρομαὶ ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. ***Ἡλιοπ.*** Δημοσιεύεται· ἀποστείλατε καὶ ἄλλα γράφοντες ἐπὶ τῆς μιᾶς ὄψεως τοῦ χάρτου. Εὐχαριστοῦμεν δι' ἐνεργείας.—***Π. Κολ.*** Πειραιᾶ. Ἐλάβομεν καὶ ἀπεστείλαμεν. Οἱ καλοί σας λόγοι μᾶς κολακεύουν.

Ὅσοι θέλουσι νὰ προμηθευθῶσι τὰ δύο προηγούμενα φυλλάδια, παρακαλοῦνται ν' ἀποτανθῶσιν εἰς τὰ γραφεῖά μας.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ ΣΥΝΙΣΤΩΜΕΝΑ:

La Revue Spirite
Le Bieniste
L' Idée Libre
Les Amitiés Spirituelles
La Revue de Marseille
Lumiére et Verité
L' Heure de la Femme
Revue Suisse des Sciences Psychiques
La Vie Morale
Revue des Intependants
Simple Revue
La Rose + Croix
Luce e ombra.